

Treincrash

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

Advertentie: merknaam gezocht

Dankzij het Europese Hof van Justitie mogen bedrijven gewoon adverteren met de zoekwoorden van hun concurrent. Google was in 2007 nog door een Franse rechter veroordeeld tot een boete vanwege inbreuk op het merkenrecht

‘Tomtom’ wordt wereldwijd 1,8 miljoen keer per maand gezocht en elke klik op een advertentie kost gemiddeld 75 eurocent (CPC, Cost Per Click).

In Nederland blijkt er bij AEX-fondsen nauwelijks sprake van ‘merkmisbruik’. Alleen bij Shell is een advertentie van concurrent BP te bewonderen bij AkzoNobel staat nog altijd een leverancier van strooizout. Bij de Midkap is er al wat meer concurrentie. Arcadis, Mediq, Océ en USG People hebben bij Google last

van LVMH, maar nu heeft het Europese Hof Google groten-deels in het gelijk gesteld.

Voor Google zijn zoekwoorden (Adwords) een enorme goudmijn geworden. Het laatste kwartaal van 2009 haalde Google met haar advertenties ruim 6,5 miljard dollar binnen, met een nettowinst van liefst 1,9 miljard dollar. De uitspraak is dan ook een flinke steun in de rug van het steeds machtigere Google. Van de AEX-fondsen zijn TomTom, Philips en TNT de meest gezochte bedrijfsnamen, al kan TNT ook naar explosieven verwijzen. Op het woordje

van enkele kleinere concurrenten. Opvallend genoeg adverteren de beursfondsen wel met hun eigen zoekwoord (terwijl ze al bovenaan in de resultatenlijst staan), maar niet bij hun belangrijkste concurrenten.

Al met al gaat het bij de Nederlandse beursfondsen er nog netjes aan toe. Nog wel. Als bijvoorbeeld AkzoNobel wel in staat is concurrenten te verklikken bij de Europese kartelpolitie, zal het een kwestie van tijd zijn dat het strijdtoneel op internet verandert. Ondertussen blijft het geld bij Google binnenstromen. ■

TOP-5 AEX-ZOEKWOORDEN

	Zoekwoord	Zoekvolume p/m	CPC
1	TomTom	1,8 miljoen	0,75
2	Philips	1,8 miljoen	0,49
3	TNT	1,8 miljoen	0,36
4	Shell	823.000	1,02
5	Heineken	550.000	0,36

Bron: Google

Het kost moeite iemand te verzinnen wiens reputatie in kortere tijd ernstiger is beschadigd dan die van Alan Greenspan. Tiger Woods misschien? Klein bier. Oké, Judas verslaat hem.

Greenspan werd bij zijn aftreden als voorzitter van de Federal Reserve in 2006 beschouwd als de beste centrale bankier in de geschiedenis van de wereld. De man die de puzzel van inflatieloze groei had opgelost. Zijn biografie heette ‘Maestro’ – en iedereen wist wie daarmee werd bedoeld.

Greenspan had nauwelijks zijn pasje bij de Fed ingeleverd of de door hem gecreëerde wereld stortte in: de langdurig laag gehouden Amerikaanse rente had een mondiaal kaartenhuis veroorzaakt, opgetrokken uit in hapklare brokken verpakte hypotheekschulden van armlastige Amerikanen. Het stokken van de Amerikaanse huizenmarkt zorgde voor het zuchtje wind waardoor de zaak werd omgeblazen.

Natuurlijk hadden vele bankiers, kredietbeoordelaars en toezichhouders schuld aan wat er gebeurde, maar niemand zo veel als de voormalige Fed-president. Hij was de wisselwachter die in slaap was gevallen.

Maar wat vindt Greenspan er zelf van? Wie dat wil weten moet zijn recente opstel ‘The Crisis’ downloaden van de website van het Brookings Institution. Het is kort, 48 bladzijden, en opvallend goed leesbaar – zeker voor Greenspan, die zijn vrouw vier keer ten huwelijk vroeg voor ze begreep wat hij van haar wilde. En Greenspan is nog steeds een zeer intelligente waarnemer van macro-economische fenomenen – ook al heeft hij natuurlijk een eigen agenda.

Die agenda blijkt bijvoorbeeld bij zijn analyse van de oorzaken van de Amerikaanse huizenbubbel. Volgens Greenspan was het niet de door de Fed gestuurde korte rente die de stijging van de huizenprijzen aanwakkerde, maar de dertigjaars hypotheekrente. De correlatie van deze lange rente met de huizenmarkt was volgens de berekeningen van Greenspan in de eerste jaren van deze eeuw veel sterker dan die van de Fed-rente. En hoewel de korte en de lange rente historisch sterk met elkaar zijn verbonden, was die koppeling juist in die tijd losgelaten. Met andere woorden, Greenspans Fed stond niet aan de basis van de bubbel.

Maar had hij, toen de bubbel er eenmaal was, hem niet met agressieve renteverhogingen kunnen laten leeglopen? Natuurlijk, als de korte rente maar hoog genoeg wordt opgeschroefd – zeg naar 50 procent – krijg je iedere bubbel lek. Maar ten koste van zware economische neergang. En de ervaringen met de internetbubbel en eerdere hausses hadden Greenspan geleerd dat die prijs veel hoger was dan de opbrengst. Dat bleek een dure inschattingfout.

Greenspans toekomstperspectief is ontzuchtend. “Behalve als we de maatschappelijke keuze maken dynamische markten en kredietverlening te vervangen door een vorm van centrale planning, vrees ik dat bubbels niet te voorkomen zijn.”

Alan Greenspan was niet de wisselwachter, maar ook gewoon maar een passagier in de trein die hij niet kon stoppen. Dat is misschien nog wel een enger beeld. ■